
Další, prosím

Max Skittle

PONDĚLÍ 4. ČERVNA

Musím se přiznat, že o análním obušku jsem až do dnešního dne nikdy neslyšel. Díky Leighovu nadšeně barvitému popisu jeho včerejšího dobrodružného rande se Stevenem, se kterým se seznámil prostřednictvím aplikace Grinder, jsem si ale zmíněný předmět dokázal docela dobře představit. Zajímavý začátek týdne. Bylo teprve 8:30, když jsem poté, co se mi při Leighově vyprávění křečovitě stáhly pülky, musel přehodnotit svůj plán odskočit si dopoledne na velkou.

Zatímco jsem do počítače tūkal lékařskou zprávou, snažil jsem se vypadat, že odborně zvažuji Leighovu obavu, zda je možné energickými pohyby análním obuškem perforovat střevo – a zároveň jsem přemýšlel, jestli je spojení *anální obušek* oficiální název (pro případ žaloby je vždy žádoucí používat přesnou terminologii). Pochopitelně mi přišlo nevhodné zeptat se na to Leigha, i když jsem si byl jist, že on správný název zná – koneckonců si ten obušek koupil. Dopsal jsem větu a odpověděl Leighovi na jeho dotaz: ano, hypoteticky to možné je. Jakýkoliv cizí předmět vražený do zadku může protrhnout střevní stěnu, která je sice pevná, ale jen 2 mm silná. Vzhledem k tomu, že jediným Leighovým příznakem byly zažívací potíže, jsem ale vážně pochyboval, že mu obušek prošel devíti metry střev, které tvoří gastrointestinální trakt od konečníku až po ústí žaludku, a způsobil dané potíže – ať už do něj Steven obušek rval se sebevětší vervou.

Viděl jsem, jak se Leighovi ulevilo, když jsem mu to vysvětlil (zvlášt když nevykazoval další příznaky a vyšetření neodhalilo žádnou abnormalitu). Musím přiznat, že na mě Leighova naprostá absence jakýchkoliv rozpaků

udělala dojem. Klobouk dolů. Život se má žít naplno. Za běžných okolností bych podobnou konzultaci pro ilustraci zakončil nákresem gastrointestinálního traktu. Jelikož jsem si ale nebyl jistý, jak nakreslit anální obušek, aniž by nevypadal jako součást původní vikingské výzbroje, od tohoto bodu jsem upustil, čímž se mi podařilo utajit fatální nedostatky ve znalosti dané problematiky.

ÚTERÝ 5. ČERVNA

Jak tak stojím v Antonově přizemním bytě, je mi jasné, že se mnou doktor na dispečinku pěkně vydrbal. „Jenom rychlá domácí návštěva,“ tvrdil mi. To určitě. Domácí návštěvy jsou obvykle vyhrazeny pro starší pacienty, kteří se ze zdravotních důvodů nemohou dostavit do ordinace. Za Antonem mě ale dnes poslali proto, že se místní pečovací službě nepodařilo ho kontaktovat. Tak mně se to podařilo. Pustil mě do bytu – a teď mě nechce pustit ven. Prohlásil, že mě bude chránit. Jak tam tak stojím, říkám si pro sebe „chrání mě bezpečnostní pásy, kámo, ty ne“. Aby toho nebylo málo, Anton je pořádný kus chlapa, evidentně výsledek kombinace antipsychotických léků (které teď ale zjevně neúčinkují) a závislosti na fast foodu, což potvrzují hromady polystyrenových obalů od jídla všude kolem. Můj nový, do půl pasu nahý kamarád Anton právě zažívá akutní psychotický záchvat.

Stojím tam a jak tak za a) uvažuji, jestli by se mi v této rapidně eskalující situaci nehodil anální obušek (čistě jako zbraň), a za b) se snažím strávit, před čím mě Anton vlastně chce chránit – před Skřety (jo, před těmi obludami z *Pána prstenů*), co na nás venku čekají a chtějí nás zabít, přemítám, jak to, že si dopříc mohl dovolit koupit 82palcovou smart led televizi. Taky by mě zajímalo, proč se každý pacient, kterého navštívím kolem poledne, dívá na *Sama doma*. Když Anton vyjádří svůj obdiv nad mou schopností bezpečně proklouznout kolem Skřetů k němu do bytu (a já v reakci na jeho uznání skromně přikývnu), využiju vstřícné atmosféry a pokusím se ho získat na svou stranu.

Po dvaceti minutách vyjednávání a přesvědčování, že není v pořádku a že Skřeti venku nejsou skuteční, i když mu to jeho mysl napovídá, a že potře-

buje pomoc (snažil jsem se přitom nenechat rozptýlit debatou probíhající na televizní obrazovce), mi Anton dovolí zavolat pečovatelské službě a přivolat na pomoc záchrannou jednotku. Přijedou ještě dnes. Atmosféra se odlehčí. Přestávám se bát, že navždy zůstanu rukojmím Antona a jeho příšerného televizního vkusu. Navíc se potřebuji naobědvat. Anton konečně ustoupí stranou a přede mnou se objeví dveře a sluneční světlo. Při odchodu mě Anton stiskne v mohutném medvědíh objetí a děkuje mi, že jsem ho vyslechl a že mu věřím. Jak tak s obličejem zabořeným do zpocených chlupů na jeho hrudníku lapám po dechu, uvědomím si, že vlastně všichni jen toužíme po trošce lásky, no ne?

ČTVRTEK 7. ČERVNA

Po předvčerejším traumatickém zážitku s Antonem s úlevou zjišťuji, že mě dnes nečeká návštěva u pacienta doma. Domácí návštěvy totiž předurčují, jak bude probíhat můj den. Pokud vyjízdim za pacientem, má oběd podobu narychlo zhltnutého jídla a nedopité kávy, to vše vmáčknuté mezi odpolední telefonáty, kdy poslední sousto polykám těsně před tím, než se ohlásím: „Dobrý den, tady Max Skittle.“ Pokud za nikým nemusím, můžu si dovolit sednout (dokonce si i umýt ruce) a v klidu sníst oběd jako člověk, zatímco nabírám síly na odpolední ordinační hodiny.

Jen tak mimochodem by mě opravdu zajímalo, jak se mi podařilo za poslední tři roky přibrat, ačkoliv většinou neobědvám. Když jsem coby praktik začínal, tohle dobíjení baterek jsem nepotřeboval – plný energie jsem pacienty doslova tahal k sobě do ordinace, abych je mohl léčit. Jen o pouhé tři roky později je vzorek na mých pomyslných pneumatikách už docela sjetý. Protože mým prvním ranním pacientem byla paní Tallyová, tuhle pauzu opravdu potřebuji. Paní Tallyová je noční můrou každého lékaře. Je jí sedmdesát tři let a je upoutaná na lůžko. Během posledních dvou let vystřídala víc pečovatelských služeb, než kolik má kočka životů. V širokém okolí už není nikdo, kdo by byl ochoten se o ni starat. Tenhle výkon by si zasloužil metál, kdyby nám všem tak zatraceně nelezla na nervy. Jen málokomu se totiž podaří udolat těžce pracující, špatně placené

a (velmi často) nedostatečně oceněné sociální pracovníky, kteří za normálních okolností snesou opravdu hodně. Paní Tallyová je ale obdivuhodnou směsicí neskrývaného pohrdání, povýšenosti a mimořádného nedostatku sebereflexe. Tak například telefonáty pacientům mají trvat sedm minut. Ještě nikdy se mi nepodařilo ukončit rozhovor s paní Tallyovou za méně než patnáct minut. Toužebně sním o tom, že jednou seberu odvahu jí jednoduše zavěsit. V hloubi duše ale vím, že na to nemám koule.

Dnešní rozhovor probíhá stejně jako všechny naše předchozí týdenní telefonáty: její pečovatelé jsou neschopní a neumí pořádně anglicky. Během našich hovorů obvykle vyřídím několik e-mailů, protože koneckonců nejsem její sociální pracovník, ale její praktik. Svého sociálního pracovníka také má. Lépe řečeno, už jich měla dlouhou řadu – všichni s ní po čase odmítnou pracovat. Je nepřemožitelná stejně jako Everest, než jej pokořili Hillary s Tenzingem. Náš hovor končím jako obvykle dotazem, jestli má nějaké zdravotní obtíže (nikdy žádné nemá a dnešek není výjimkou), a pak jí řeknu, ať jí daří a ať se drží (což ji pokaždé rozesměje). Pak pošlu e-mail její sociální pracovníci, abych jí (stejně jako tisíckrát předtím) sdělil, že paní Tallyová stále není spokojená s poskytovanou péčí, jestli by se s tím nedalo něco udělat.

A tím od toho dávám ruce pryč.

PÁTEK 8. ČERVNA

Opájím se vědomím, že je pátek. Je jedna odpoledne a já dnes mám jen ranní ordinaci. Ještě jeden pacient a vydám se domů za Alicí a prckem. Nic mě nezastaví. Všechno papírování mám hotovo. E-maily jsem přečetl (a po uvážení některé z nich ignoroval). Laboratorní výsledky jsem zkontroloval a zaznamenal. Podívám se na seznam úkolů, a i tady mám všechno splněno. V tomto okamžiku si připadám jako schopný lékař. Zavřu oči, chvílku si ten pocit užívám a pak si jej uložím do paměti na horší časy.

Jak jsem tak rozjetý, energicky v ordinaci přivítám triadvacetiletého nosatého Duncana. Když na stůl vedle klávesnice položí krabičku zápalek, rozsvítí se mi v hlavě malá červená kontrolka (něco jako lékařský šestý smysl

ne nepodobný Spidermanovu). Od toho okamžiku se všechno děje jako ve zpomaleném filmu. Sedím, Duncana poslouchám jen na půl ucha, a přitom už se vidím na cestě domů za Alicí, zatímco mi Duncan vypráví, že má asi doma štěnice, ale že si není jistý. Pokyvují hlavou – pořád ve zpomaleném záběru – a dál poslouchám, aniž bych si uvědomoval, k jaké katastrofě se před mýma očima schyluje. Než mi naplno dojde jeho vysvětlení, že si nebyl jistý, a tak jednoho toho broučka přinesl, chápe se Duncan krabičky zápalek a otvírá ji. Kdybych se nadechl o něco rychleji, osvobozená štěnice by mi vlétla do nosu.

Ze všech sil se ovládnou a neřeknu Duncanovi, že je naprostý idiot. Krabičku zavřu, rychle vytisknu informační leták s radami co dělat v případě zamoření štěnicemi a pak Duncana jemně poučím, ať krabičku spálí a už nikdy nenosí podezřelý hmyz do ordinace. Zdá se, že jsem ho svým komentářem ranil, proto zakončím konzultaci pochvalou, že toho brouka chytil. Neumím se rozhodnout, jestli to mám po příchodu domů říct Alici – a riskovat, že budu spát v hostinském pokoji...

SOBOTA 9. ČERVNA

Když jsem se ráno (ve své posteli) probudil, všechno mě svrbělo. Díky, Duncane!

PONDĚLÍ 11. ČERVNA

Už dopředu mi bylo jasné, že tenhle týden začne dobře. Věděl jsem to od okamžiku, kdy mi minulé úterý přistála v e-mailu zpráva o povinném pondělním školení základní neodkladné resuscitace. Podobná školení pro své zaměstnance pořádají během roku všechna zdravotnická zařízení. Školení představují ideální příležitosti pro teambuilding (klíčové pro hladký provoz ambulance) a oprášení starých či nabytí nových dovedností.

Zatímco jsem se pohodlně usadil na židli v zadním rohu místnosti, těšil jsem se společně s naším týmem sestávajícím ze tří sester, jednoho lékárníka

níka, deseti doktorů, šesti recepčních, jednoho manažera a čtyř administrativních pracovníků (všichni tihle lidé jsou potřeba na péči o 14 000 registrovaných pacientů) na uvolněné tříhodinové opáčko.

Pak ale náš školitel Kev zahájil prezentaci. Široce rozkročen (aby tím zdůraznil svou mužnost), se založenýma rukama a nápísem *Vždy věrný* na osvaleném předloktí, zadupal ve svých vojenských pohorkách velikosti 47, aby upoutal naši pozornost. To samo o sobě bylo varovným signálem. Naše město není kopcovité, pohorky tu opravdu nejsou potřeba. Aby bylo jasno, nechci působit nevděčně. Tenhle chlápek je určitě odborník na slovo vzatý a my všichni bychom měli být schopni poskytnout první pomoc členovi rodiny, příteli, v nejhroším případě i neznámému člověku (opravdu to může zachránit život).

Dostalo mě ale, že se tvářil, jako kdyby dorazil na soutěž v poměrování pindíků s anakondou v gatích. Okamžitě se pustil do doktorů (pokusil jsem se posunout židli a schovat za naši recepční Sally, ale byl jsem odhalen). Vypálil na mě základní otázku týkající se srdce a krevního oběhu. Naštěstí jsem znal správnou odpověď (i když mě vážně naštvalo, jak moc jsem stál o to, abych otázku zodpověděl správně). Snažil jsem se na něj podvědomě udělat dojem? Zamyslím se nad tím večer ve vaně.

Po úvodním nečekaném kontrolním testíku nás Kev začal oblažovat svými hrdinnými historkami poskytování první pomoci. Tohle už je na mě moc. Raději bych teď čelil čekárně plné těch největších hypochondrů (takových, co ve mě vyvolávají chuť vyrvat si srdce z těla a strčit je společně s kovovým příborem do mikrovlnky), včetně paní Tallyové. Od Alice vím, že je na mě vždycky poznat, co si myslím (jsem zvědavý, jestli prcek zdědí můj trvale napružený výraz), proto se takticky snažím soustředit Kevovi na ruce než se mu dívat do očí a odhalit tak své pocity. Nevýhodou této strategie je, že si Kev prackami často mává před poklopцем. Zhluboka se nadechnu. „To dáš,“ říkám si, „to dáš.“ Vždycky, když to vypadá, že už nemůže klesnout hlouběji, Kev překoná sám sebe. Poslední kapkou je rada, že pokud se nachomýtneme k nehodě na ulici mezi civilisty (tak znovu, tady nejsme na vojně, kámo), máme přistoupit k zasahujícím policistům nebo záchranářům a šeptem jim sdělit: „Já jsem zdravotník, brácho.“ Někdo už ho prosím vyveďte!

Tohle byly nejdelší tři hodiny mého života.

Tenhle týden se zatím nerýsuje nejlépe. Sedím v ordinaci a přemýšlím, jak uklidnit Alici poté, co v ulici jen kousek od našeho bytu zase někoho přepadli (což u nás doma znovu vyvolalo debatu, jestli si můžeme dovolit odstěhovat se do bytu bezpečnějšího a většího, než je náš současný krcálek). A teď jsem navíc zjistil, že paní Collinsová má rakovinu.

Do prdele!

Před pěti měsíci si při sprchování nahmatala v prsu bulku. Prohlédl jsem ji a vysvětlil jí, že se musí za dva týdny dostavit na vyšetření prsu (při jakémkoliv podezření na rakovinné bujení má náš zdravotní systém nastavenou dvoutýdenní čekací lhůtu, proto také dostala termín za dva týdny). Ona se ale bohužel rozhodla, že práce je důležitější. Obávám se, že šlo o tragickou kombinaci svědomitosti a podlehnutí tlaku nenahlašovat v práci volno na poslední chvíli.

Třikrát.

Třikrát se nedostavila na stanovený termín.

Pokaždé jsem jí našel nový termín a prosil jsem ji, ať jej dodrží. Opakovaně jsem zdůrazňoval, jak klíčové je, abychom vyloučili možnost rakoviny. Napočtvrté se tam dostavila. Tehdy jí tu rakovinu našli. Je mi jí strašně líto. Víím, že věřila, že jedná správně, když dává přednost práci. Jenže když jste mrtvá, tak už pracovat nemůžete, paní Collinsová. Zaplaví mě obrovská vlna solidarity. Paní Collinsová je mi nesmírně sympatická (na rozdíl od mnoha jiných pacientů) a mluví kouzelně měkkým skotským akcentem. Tohle si nezaslouží (tohle si koneckonců nezaslouží nikdo, rakovina je svinstvo).

Její syn příští týden promuje, prokrista!

Po pár uroněných slzách a konzultaci rozpisu chemoterapie se loučíme objetím. Obvykle své pacienty neobjímám (nejsem si jistý, co na to oficiální [nuda] lékařský manuál), ale teď se mi to zdálo vhodné. Cestou domů si říkám, že tahle práce obnáší o moc víc než jen předepisování léků. Opravdu vnímám možnost nahlížet okénkem do životů druhých lidí jako výsadu. Akorát je na prd, že občas musím vzít kladivo, okénko rozbít a podobně špatnou zprávou jim obrátit život vzhůru nohama. Přesto mi to přijde jako lepší možnost než zůstat v nevědomosti, dokud není pozdě.

Doufám, že paní Collinsová bude navzdory zpožděné diagnóze v pořádku. Vsadil bych se, že jak se jí teď přeskládaly hodnoty a priority (tohle rakovina umí), užije si synovu promoci v těch nejzářivějších barvách.

Přemýšlím, jestli bych neměl Alici koupit pepřový sprej... Je to levnější než se stěhovat.

Přeložila Markéta Johnová